

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Bajánházy István ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Simon Ida ügyvéd által képviselt Országos Egészségbiztosítási Pénztár alperes ellen **szervezői díj** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. március 9. napján kelt 16. G. 40.369/2007/21. számú ítélete ellen az alperes 2009. április 17. napján 22. sorszám alatt előterjesztett és 2009. szeptember 21. napján Pf.4. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 500.000 (ötszázezer) forint + áfa perköltséget.

A fellebbezési eljárási illeték az államot terheli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2006. december 19. napján fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő a Fővárosi Bíróságnál 318.225.880 Ft egészségügyi ellátás szervezői díj, ennek 2006. március 16. napjától 2006. június 30. napjáig számított 6+7 %-os, 2006. július 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamata erejéig. Az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban keresetét akként tartotta fenn, hogy a késedelmi kamat mértékét 2006. július 1. és 2006. december 31. napja közötti időre 13,25 %-ban jelölte meg. Követelését a 2005. június 8. napján az alperessel megkötött szerződés 3.2.1. pontjára alapította, és az összegszerűséget annak alapján határozta meg, hogy a 619.655.600 Ft megtakarítás 80 %-a, azaz, 495.724.480 Ft

illette meg a 2004. október 1. és 2005. szeptember 30. napja közötti időszakra, melyből az alperes csak 177.498.600 Ft-ot fizetett meg, és a különbözetre, 318.225.880 Ft-ra tartott igényt, melynek folyósítására az alperes többszöri egyeztetés ellenére sem volt hajlandó. 2008. június 3. napján tett nyilatkozata szerint marasztalás esetén arra kérte a feljogosítását, hogy a megítélt összeget az irányított betegellátási rendszer (IBR) keretében az alperesi kifizetéstől számított három év alatt használhassa fel, amennyiben pedig a kifizetés teljesítésekor az IBR már nem működne vagy a felperesnek nem lenne az ebben való részvételre feljogosító érvényes és hatályos szerződése, vagy az a kifizetéstől számított három éven belül megszűnne, akkor a megítélt összeget a kifizetéstől számított három éven belül az E-Alap szabályai szerint használhassa fel. Előadta, hogy 2005. évet megelőzően már évek óta részt vett az irányított betegellátási modellkísérletben (IBM), de az alperes rendszeresen olyan időpontokkal kötött szerződéseket, melyek az aláírás előtti időszakra vonatkoztak. 2006. évre is létrejött szerződés az alperessel, ekkor már az IBR keretében, mely szerződés, és ezen belül is annak 8.5. pontja nem vonatkozik a korábbi időszakban az alperes által még ki nem fizetett összegekre, mivel szövege szerint kifejezetten az alperes által folyósított összegek további sorsáról rendelkezik, de nem szól a még nem folyósított összegekről, arról, hogy a további összegek nem kerülhetnek kifizetésre. Ezen álláspontnak a szerződés értelmezése során való el nem fogadása esetén, hivatkozott a 2006. évre szóló szerződés 8.5. pontjának jogszabályba ütközés okán fennálló semmisségére (Ptk. 5. § (1), (2), 234. § (1) bekezdés). A szerződési kikötés azért semmis, mert az alperes joggal való visszaélést követett el, amikor számára illetéktelen egyoldalú előny szerzése céljából a korábbi elszámolás elfogadásától tette függővé az új finanszírozási szerződés megkötését, de ez az elszámolás szerződésbe illetve jogszabályba ütközött. Ha ez a semmisségi hivatkozás nem állna meg, úgy a szerződés 8.5. pontját megtévesztés és jogellenes fenyegetés (Ptk. 210. § (4) bekezdése), illetve feltűnő értékaránytalanság (Ptk. 236. § (2) bekezdés c) pont) címén megtámadta a 2007. július 12. napján előterjesztett iratban szereplő nyilatkozatával. Csak a szerződés adott pontja érvénytelenségét kérte megállapítani, a szerződés egészét nem támadta, mert az a jelenlegi működést lehetetlenítené el. Az alperes általi megtévesztés abban állt: ahelyett, hogy kijelentette volna, hogy az adott időszakra több kifizetést nem teljesít, egy másik szerződés rendelkezései között rejtett el félreeső helyen egy mondatrészt, ami kihat a korábbi szerződéses kapcsolatra, mert nyilván arra számított, ha ezt a felperes nem veszi észre, a későbbiekben hivatkozhat rá. Ha a felperes észreveszi, és nem fogadja el, nem írja alá az új szerződést, akkor nem tud 2006. évre szerződni. Az alperes gazdasági erőfölényét is kihasználva tisztességtelen kikötést kívánt a felperessel elfogadtatni, amikor számára előre kidolgozott és egyoldalú jogellenes előnyt jelentő feltételeket alkalmazott. A feltűnő értékaránytalanság abban áll, hogy az alperes a felperest megillető díjnak kevesebb mint a felét fizette ki. Az alperesi védekezésre előadta, hogy az alperes nem vitatta a szabálytalan szerződéskötési gyakorlatát illetve, hogy visszamenő hatállyal kötött szerződéseket, de azzal nem foglalkozott, hogy a felek között polgári kötelmi jogviszony jött létre, mert a szerződés kifejezetten kiköti a Ptk. alkalmazását a szerződésben nem szabályozott kérdésekre. A jogviszonyt tehát elsődlegesen a felek közötti szerződés alapján kell

elbírálni. A szerződés 2005. január 1. és december 31. napja közötti időre vonatkozott, ezért az elszámolásnak is 2005. december 31. napjára kellett megtörténnie, míg a kifizetésnek 2006. február 28. napjára. Ezért nincs jelentősége sem a jogszabályváltozásnak, sem annak, hogy az IBM-et 2006. január 1. napjától az IBR váltotta fel. Az alperes éveken át folyamatos szerződéses kapcsolatban volt a felperessel, annak időszakos teljesítését folyamatosan elfogadta, leigazolta. Ezért nem hivatkozhat arra, hogy a felperes nem volt vele szerződéses kapcsolatban, illetve, hogy a felperes azt nem teljesítette. Ezért értelmezhetetlen a lehetetlen szolgáltatással kapcsolatos okfejtés. Az adatvédelemre vonatkozó kikötés 2006. évtől jelent meg, ezért a perbe vitt követeléssel nincs kapcsolatban.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy az IBR-rel összefüggő feladatokat is végző szolgáltató felperessel (mint szervezővel) a 2006. december 19. napján megkötött szerződés a 2006-os modellévre vonatkozott, az elszámolás a 2005-ös év vonatkozásában a szerződés tartalma szerint és a felek egyező akaratának figyelembevételével történt, amit a szerződés aláírásával a felperes elfogadott. Előadta, hogy az IBM 1999-ben indult, és folytatásának, az abban való részvételnek a lehetőségét minden évben a költségvetési törvény teremtette meg a tárgyévre vonatkozóan. A szervezővel az alperes - az adott költségvetési törvény felhatalmazása alapján és minden esetben a tárgyévre vonatkozóan - írásbeli szerződést kötött. A modellkísérletbe való bekerülést követően a mindenkori költségvetési törvény biztosította, hogy a hatályát megelőző évben szerződéssel rendelkező szervezők folyamatosan vehessenek részt abban, vagyis részükről nem volt szükség újabb pályázat benyújtására. Az IBM időtartama alatt a szerződés lényeges tartalmát az adott év költségvetési törvénye és a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet határozta meg. A felperessel megkötött szerződésről a 2005. évi költségvetésről szóló 2004. évi CXXXV. törvény (T.) 78. § (6)-(9) bekezdése és a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet (Fr.) 50/B. § (4) bekezdése rendelkezett. Állította, hogy a felperessel kötött szerződés kapcsán az abban foglaltaknak és a jogszabályoknak megfelelően járt el. A bevételi többlet a jogszabályi előírásokból eredően nem volt feltétlen összefüggésben a szervező tevékenységével, annak színvonalával. Jelentősen függött attól, hogy a szervező az ország mely részén fejtette ki a tevékenységét. Az IBM-et felváltó IBR a szerzett tapasztalatokat felhasználta, és meg kívánta szüntetni a feltárt anomáliákat. A terhére rótt jogsértést illetően rámutatott, hogy az IBM 2006. január 1. napján megszűnt, és a modellkísérletre vonatkozó rendelkezések hatálya is megszűnt, minthogy a költségvetési év elteltével hatályát veszítette a 2005. évi költségvetésről szóló 2004. évi CXXXV. törvény, és a 331/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet 19. § (4) és (5) bekezdése 2006. január 1. napjától teljes körűen hatályon kívül helyezte a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet 50/B. § (4) bekezdését, és az 50. §-t újra szabályozta akként, hogy az IBR-ben történő kifizetések az irányított betegellátási rendszerről szóló kormányrendelet rendelkezéseit kell alkalmazni. Ez annyit jelent, hogy a 2005. évi bevételi többlet kifizetése már csak az új jogszabályi rendelkezések alkalmazásával történhetett. A fizetési meghagyásos eljárás megindítását nem minősítette a szerződés megtámadásának, mert a szerződést a felperes egy nappal később írta alá, mint hogy a fizetési meghagyást előterjesztette.

A szerződés a felperes által megjelölt okból nem semmis, mert az alperes nem kötött ki egyoldalú előnyt, csak egy időszak pénzügyi zártságát fejezte ki, másrészt az IBR-szerződés pénz allokációjára és a rendszer finanszírozására vonatkozik, nem jelent szolgáltatásvásárlást, csak az elszámolásra kiadott pénzeszközökről rendelkezik. Részéről nem történt megtevesztés sem, a szerződéskötés elhúzódott, minden pontot alkalmuk volt a feleknek megvitatni. Jogellenes fenyegetés sem volt, legfeljebb egyező akaratnyilvánítás hiányában a szerződést nem kötötték volna meg. Értékaránytalanság sem lehet szolgáltatás és ellenszolgáltatás hiányában. Az ítélethozatalig hatályossá nyilvánítás nem lehetséges, mivel a szerződés eredendően meghatározott időre szólt, ami már eltelt. Utóbb előadta, hogy az IBM 2006. január 1. napjával megszűnt, az ellátásszervezők ennek keretében bevételi többlet, prevenciós díj, szervezési díj címén részesülhettek kifizetésben. Bármely címen kifizetett összegeket csak a betegérdekeket szolgáló célokra, a modellkísérlet körében lehetett mind az ellátásszervezőnek, mind a vele együttműködő egészségügyi szolgáltatónak felhasználni. A felhasználás tényéről és jogszerűségéről - bizonylatokkal alátámasztottan - az együttműködő egészségügyi szolgáltató az ellátásszervezőnek, az ellátásszervező pedig az alperesnek volt köteles elszámolni. A modellkísérlet körében a kifizetések nem a kísérletben kifejtett tevékenység ellenértékeként történtek. Bármely kifizetés a modellkísérlet céljaival összhangban álló és a modellben való részvétel időtartama alatt felmerült, számlával, bizonylattal igazolt kiadások, költségek fedezésére szolgált. A modellkísérletben való részvétel megszűnéséig fel nem használt összegek esetében a résztvevőket visszafizetési kötelezettség terhelte. Az IBM megszűnésekor a jogalkotó csak azokat az ellátásszervezőket mentesítette a visszafizetési kötelezettség alól, akik az IBM-t felváltó IBR-ben való részvételre is szerződést kötöttek (331/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet 19. § (2) bekezdés). A felperes az IBR-ben nem vett részt, ellátásszervezői tevékenysége 2005. december 31-én megszűnt. A felperes az IBR-ben való részvételére vonatkozó szerződésben „lehetetlen szolgáltatásra” vállalt kötelezettséget, így a szerződés a Ptk. 227. § (2) bekezdése értelmében semmis. Az ellátásszervezőnek az érintett/beteg önkéntes hozzájárulása alapján adatokat kell kezelnie, hozzájáruló nyilatkozat hiányában (ami az adatkezelés megtiltásának elmaradását jelenti) nincs joga adatkezelésre. Az ellenőrzések során megállapítást nyert, hogy a felperes a jogszabály szerinti adatkezelési jogosultságának megszerzéséhez szükséges tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, a szerződésben tehát olyan feladatok ellátására vállalt kötelezettséget, mely feladatok teljesítése már a szerződéskötés időpontjában lehetetlen volt. A szerződés jogszabályba ütközés okán is semmis (Ptk. 200. §). A 2006. évi költségvetésről szóló 2005. évi CLIII. törvény 81. § (1) bekezdése szerint egy ellátásszervező által ellátott személyek száma 100.000-nél kevesebb és 450.000-nél több nem lehet. Ellátott személy alatt az érintett biztosított értendő (331/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet 2. § g) pont), aki nem tiltotta meg az adatai ellátásszervező általi kezelését. Mivel a felperes e körben nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének, az ellátott személyek tekintetében a vonatkozó jogszabályban előírt feltétel a felperes esetében nem áll fenn. A 2006. évben kötött szerződés vizsgálata azért szükséges, mert ebben az esetben a 2005. december 31-e a mérvadó határnap a felek szempontjából. A felperes ténylegesen sem

végzett 2006. január 1. napjától személyes és egészségügyi adatok kezelését igénylő ellátásszervezői tevékenységet. A 2005. december 31-i állapotnak megfelelő végelszámolás esetén a felperesnek keletkezne visszafizetési kötelezettsége, amit azonban az alperes jelen perben nem kívánt érvényesíteni. A 2006. évre vonatkozó szerződés semmisségére azért hivatkozott, mert ez esetben a felek közötti jogviszony 2005. december 31. napjával megszűnt, és a feleknek záróelszámolást kell készíteniük, a felperes igénye, csak a záróelszámolás után válna esedékessé, melyre tekintettel a per megszüntetését kérte időelőttiségre hivatkozva.

A Fővárosi Bíróság 2009. március 9. napján meghozott 16. G. 40.369/2007/21. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 318.225.880 Ft-ot, ezen összeg után 2006. március 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összege mértékű kamatot, valamint 2.100.000 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A felperes mint szervező és az alperes mint finanszírozó között 2005. június 8-án megkötött szerződés az elsőfokú bíróság szerint a 2004. évi CXXXV. törvény 78. §-a, a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet, az 1997. évi CLIV. törvény, az 1997. évi LXXXIII. törvény, valamint a 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet alapján kötött szerződésnek minősül. A Ptk. 198. § (1) bekezdése értelmében a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére. Az alperes a szerződés 3.5.3. pontjában arra vállalt kötelezettséget, hogy a 3.1.2. pont szerinti bevételi többlet 10 %-os mértékéig a bevételi többlet 80 %-át mint a szervezőt megillető részt - összhangban a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelettel - a tárgyévet követő év február 28. napjáig folyósítja. Az alperes a 2004. szeptember 1. és 2005. október 30. napja közötti időszakra vonatkozó bevételi többletet 619.655.600 Ft-ban állapította meg, melynek 80 %-a, azaz 495.424.480 Ft a szervező részére fizetendő összeg. Ebből az alperes csak 177.498.600 Ft-ot fizetett meg, ezért a fennmaradó 318.225.880 Ft megfizetésére köteles. Az elsőfokú bíróság kimondta, hogy a felperest a Ptk. 298. § a) pontja és a 301/A. § (1) bekezdése alapján megilleti a 2008. március 16. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamata.

A felperesnek ezt meghaladó kereseti kérelme tekintetében kifejtette, hogy az a Pp. 123. §-a szerinti megállapítás iránti keresetnek minősül, melynek két sajátos feltétele van: a jogvédelem szükségessége, vagyis az, hogy a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, továbbá a teljesítés követelésének kizártsága, azaz, hogy a felperes a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiánya vagy valamely más ok miatt teljesítést nem követelhet. A két feltétel konjuktív, egyidejűleg és együttesen kell fennállniuk. A felperesnek az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem volt olyan joga, melynek az alperessel szembeni megóvása szükséges volna, vagyis a

megállapítási kereset előfeltételei közül a jogvédelem szükségessége hiányzik, és ezen alapult a kereseti kérelem elutasítása.

Az elsőfokú bíróság az alperes védekezését illetően kifejtette, hogy a perbeli időszak 2004. szeptember 1. és 2005. október 30. napja közötti időszak, a 43/1999. (III. 3.) Korm. rendeletet hatályon kívül helyező 331/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet csak 2006. január 1-jén lépett hatályba, tehát csak ezen időpont után megkötött szerződésekre lehet irányadó. A hatálybalépését megelőzően megkötött, és már teljesített szerződésekre nem terjed ki. A 2006. december 19-én kelt szerződés 8.5. pontja az alperes által kifizetett még fel nem használt összegekre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, de ezt nem lehet kiterjesztően úgy értelmezni, hogy a felperes az alperes által még ki nem fizetett összeg kifizetéséről is lemondott volna, mivel ilyen nyilatkozatot a szöveg nem tartalmaz. E szerződés a Ptk. 227. § (2) bekezdése értelmében nem semmis, hiszen nem irányul lehetetlen szolgáltatásra figyelemmel arra, hogy az adatkezeléshez szükséges hozzájáruló nyilatkozatok az ellátottaktól beszerezhetőek voltak, és amennyiben a felperes ezt még sem tette meg, nem eredményezi, hogy a szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányulna. Olyan jogszabályhely nincsen, ami azt határozná meg, hogy az ellátott személynek csak az minősülne, aki nem tiltotta meg az adatkezelést, a felperes által ellátott személyek száma pedig a törvényben meghatározott minimumot a peresített időszakban meghaladta, ezért a szerződés ezen okból sem semmis. A 331/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet 1-16. §-át a 348/2008. (XII. 31.) Korm. rendelet 4. § (2) bekezdés a) pontja 2009. január 1. napjától valóban hatályon kívül helyezte, az ennek alapján lefolytatandó záróelszámolás azonban jelen perre nem hat ki, sőt jelen per hat ki a záróelszámolásra, oly módon, hogy annak során a feleknek figyelembe kell majd venniük a felperes javára is megítélt összeget. Mivel pedig ilyen módon az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem minősítette időelőttinek, erre hivatkozással a pert nem szüntette meg.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja és (6) bekezdése alapján rendelkezett azzal, hogy az az általános forgalmi adó összegét is tartalmazza, mérséklést pedig a felperes képviselőjének az eljárás során végzett tevékenységére tekintettel alkalmazott.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést. Elsősorban a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján a per megszüntetését kérte és az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését. Másodsorban a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének támadott részét megalapozatlanság és jogszabálysértés miatt kérte hatályon kívül helyezni és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására. Harmadsorban a Pp. 253. § (2)-(3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott részének megváltoztatását kérte és a felperes kereseti követelésének teljes egészében történő elutasítását. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet a marasztalásról szóló részében jogszabálysértő és megalapozatlan. Az alperes beadványaiban előadta, hogy az IBM és az azt felváltó IBR mely sajátosságokkal rendelkezett, mik voltak azok céljai, illetve tartalma.

Hangsúlyozta, hogy az ellátást szervezők elszámolási kötelezettséggel vettek át közpénzt, és nem mint valamely szolgáltatás ellenértékét. A felek között nem a szokásos - a teljesített szolgáltatással arányos ellenszolgáltatásra épülő - polgári jogviszony jött létre. Az ítéletben jogszabálysértőnek minősítette, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, miszerint a felperesnek 2006. május 31. és 2006. december 28. napja között elegendő idő állt rendelkezésre ahhoz, hogy az adatkezelési jog megszerzéséhez szükséges tájékoztatási kötelezettséget teljesítse. Az alperes joggal bízott a felperes jogkövető magatartásában, vagyis, hogy a felperes a kötelezettségének eleget tett, vagy a tevékenység folyamatban van. A szerződés a felperes hibájából irányult lehetetlen szolgáltatásra. Az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény (EüAK) 2006. január 1. napjától hatályos 22/B. § (6) bekezdése speciális rendelkezést tartalmaz az ellátásszervező adatkezelésére. Így az ellátásszervezőnek az érintetteket levélben kell tájékoztatni az adatkezeléséről, az adatkezelésre vonatkozó lényeges szabályokról, és a formanyomtatványon lehetőséget kell biztosítani a nyilatkozatra, miszerint nem járul hozzá adatai kezeléséhez. Az ellátásszervező az érintett beteg tájékoztatása és ezután a tiltó nyilatkozat meg nem küldéséből következő önkéntes hozzájárulása alapján kezel adatot, tehát az EüAK 22/B. § (6) bekezdése szerinti értesítés hiányában nincs joga adatkezelésre. Az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak is minősítette, mert iratellenes megállapításokat tartalmaz. Az indokolással ellentétben a 2006. évi szerződés 8.5., 8.6. és 8.7. pontjai szerint a szerződő felek kifejezetten rendelkeztek arról, hogy a szerződéskötést megelőzően kifizetett összegek folyósításával a modellkísérletet pénzügyileg lezártnak tekintik; csak a szerződésben szereplő összegek használhatók fel a modellkísérlet illetőleg az IBR céljaira; a szerződés megszűnéséig fel nem használt összeget vissza kell fizetni az OEP részére; a 8.7. pont szerint a felek elfogadták a 8.5. alapján a folyósított összegek megállapítását, vagyis a további összegek folyósításáról a szervező lemondott, tovább felhasználási lehetőség csak a már korábban utalványozott összegek vonatkozásában állt fenn. Az alperes szerint nem volt megalapozott az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a 348/2008. (XII. 31.) Korm. rendelet alapján lefolytatandó záróelszámolás nem hat ki jelen perre. A jogalkotó az IBR-t 2009. január 1. napjától megszüntette, és az egyes egészségügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2008. évi CVI. törvény. (ETtv.) 75. § (1) bekezdése értelmében e törvény hatályba lépését követően ellátásszervezés keretében egészségügyi szolgáltatás nem nyújtható, szervezési tevékenység nem folytatható, míg a (2) bekezdés rendelkezett a záróelszámolás készítésének kötelezettségéről. A 348/2008. (XII. 31.) Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése is előírta záróelszámolás készítését, melyet az alperes részére öt napon belül kellett megküldeni. Az ETtv. 75. § (3) és (4) bekezdései részletezték a záróelszámolás szabályait. A felperes a házi orvosok és egészségügyi szolgáltatók vonatkozásában az elszámoltatási, az alperes felé fennálló elszámolási kötelezettségének nem tett eleget a 348/2008. (XII. 31.) Korm. rendelet alapján, ezért záróelszámolási kötelezettség terhelte. Hangsúlyozta, hogy a speciális jogszabály szerint meghatározott célra az esetlegesen megítélt összeg már nem is használható fel, és ezzel a felperesnek is tisztában kell lennie. Az összegszerűség tárgyában hangsúlyozta, hogy a 2006.

márciusában közölt elvi számla egyenlege alapján a felperesnek utalványozható összeg megállapításához szükséges az elvi számla bevételi és kiadási oldalának az ismerete, ezeket azonban a felperes nem ismerhette, a 2005. évi szabályok szerint nem számíthatta ki. Az ítélet hibásan tartalmazza egyébként a perbeli időszak végét, mert az 2005. október 30. napja helyett a modellév vége, azaz 2005. szeptember 30. napja volt.

A fellebbezése kiegészítésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság az irányított betegellátás intézményét teljesen félreértelmezte. Figyelman kívül hagyta, hogy a felek között speciális jogszabályon alapuló sajátos szerződés jött létre. Az irányított betegellátásra vonatkozó jogszabályok speciális jellegüknél fogva megelőzik a Ptk. rendelkezéseit, vagyis a felek jogviszonyára elsődlegesen a speciális jogszabályokban foglaltak az irányadók. Az ellátásszervező nem szolgáltatásért járó és azzal arányos díjazásban, hanem a jogszabályi előírások szerint képzett „virtuális megtakarításban” részesülhetett, melyet a jogalkotói cél megvalósítását szolgáló felhasználásra kapott, vagyis a jogszabályok nem tették lehetővé az irányított betegellátás körében kifizetett közpénz szabad felhasználását. A felhasználás csak addig az időpontig volt lehetséges, amíg az ellátásszervező az irányított betegellátásban ilyen minőségben érvényes szerződés alapján részt vett. Az ellátásszervezők kötelesek voltak az együttműködő egészségügyi szolgáltatókat az érdekeltségi rendszerbe bevonni, ami annyit jelent, hogy kötelesek voltak őket a részükre járó „virtuális megtakarításból” részesíteni. Az ellátásszervező részére a „virtuális megtakarítás” csak akkor volt kifizethető, ha érvényes szerződés alapján továbbra is részt vett az irányított betegellátásban, és ezáltal az e címen kifizetett közpénz felhasználására jogosult volt. Az együttműködő egészségügyi szolgáltatók az ellátásszervező részére folyósított összegből részesülhettek, az ellátásszervezőnek jogszerűen folyósítható „virtuális megtakarítás” hiányában az együttműködő egészségügyi szolgáltatók sem juthattak részesedéshez. Az ellátásszervező irányított betegellátásban való részvétele hiányában nemcsak a „virtuális megtakarítás” nem volt folyósítható, hanem ezen túl a korábban folyósított, de jogszerűen még fel nem használt összeget mind az ellátásszervező, mind az együttműködő egészségügyi szolgáltatók kötelesek voltak visszafizetni. A kilépő együttműködő egészségügyi szolgáltató csak a kilépést megelőzően végzett tevékenysége, a kilépést megelőzően beszerezett eszközök alapján, valamint a kilépést megelőző előleg esetén támaszthatott igényt az ellátásszervezővel szemben a „virtuális megtakarításból” való részesedésre feltéve, hogy a korábban megkapott összegeket jogszerűen és teljes mértékben felhasználta. Az érvényes ellátásszervezői szerződés hiányának az a jogkövetkezménye, hogy elveszett a „virtuális megtakarítás” folyósítására vonatkozó jog, ami nemcsak az ellátásszervezőt, de a vele együttműködő egészségügyi szolgáltatókat is érintette. Ezért alapvető jelentőségűnek minősítette a 2006. évre szóló szerződés létét, annak érvényességét, mert ennek hiányában a felperes nem jogosult a 2005. évi szerződés alapján a „virtuális megtakarításra”, bevételi többletre. Az elsőfokú ítélet szerint a 2006. évi szerződés nem volt semmis, mely megállapítást az alperes tévesnek minősített. Fenntartotta a lehetetlen szolgáltatásra vonatkozó már az elsőfokú eljárásban is előadott érveit, továbbá, hogy nem teljesült az a jogszabályi

követelmény, hogy az ellátásszervező által ellátott személyek száma nem lehet kevesebb 100.000 főnél. Előadta, hogy a felperes részére abban a téves feltevésben történt kifizetés 2006. év elején, hogy 2006-ban is a rendszer része marad, azaz 2006. évre vonatkozóan érvényes ellátásszervezői szerződést köt. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a 348/2008. (XII. 31.) Korm. rendeletet is. Az IBR megszüntetése folytán 2009. január 1. napját követően ellátásszervezői tevékenység nem folytatható, a jogszerű felhasználás 2009. január 1. napjától kizárt. A jogalkotó szándéka a rendszer megszüntetésével az volt, hogy nem kívánt további közpénzt biztosítani az irányított betegellátással elérni kívánt célra. Az elsőfokú ítélet a jogszabályi rendelkezést sértve a „virtuális megtakarítás” irányított betegellátás körén kívüli felhasználására biztosít lehetőséget. A 2006. évi szerződés - alperes által egyébként el nem fogadott - érvényességének legfeljebb az lehet a jogkövetkezménye, hogy a már korábban kifolyósított bevételi többlet 2006. évi felhasználása jogszerűnek minősülhet a záróelszámolás során. A záróelszámolásnak az irányított betegellátás fennállása alatt már folyósított összegekre kell kiterjednie. Az irányított betegellátás megszüntetésével a jogalkotó az együttműködő egészségügyi szolgáltatókat a korábbi jogszabályok által biztosított jogaikhoz képest többletjogosítványhoz juttatta azzal, hogy érvényes ellátásszervezői szerződés hiányában is - meghatározott feltételekkel - kifizetésben részesülhetnek. Ezzel a jogalkotó azt kívánta kompenzálni, hogy az irányított betegellátás intézménye - valójában az ellátásszervezőknek felróható okból ugyan - , de mégiscsak a jogszabály erejénél fogva szűnt meg. E többletjogosítványt azonban a záróelszámolás elfogadásához kötötte. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 2004. szeptember 1. és 2005. október 30. napja közötti időtartamot „perbeli időszakként” nevesíti, mert ténylegesen 2004. október 1. és 2005. szeptember 30. napja közötti időszak az elvi számla vezetésénél figyelembe veendő időszakot jelenti a sajátos finanszírozási szabályok folytán. A 2005. évre vonatkozó szerződés 8. pontjára utalva állította, hogy annak teljesítése még folyamatban volt, hiszen az ellátásszervezőt még terhelte teljesítési kötelezettség (jelentések készítése és megküldése, pl. a február 28-ig megküldendő összefoglaló pénzügyi beszámoló tárgyában), ezért a szerződés jogszabályváltozásnak megfelelően módosult. Nem jogszabálysértő, ha jogszabály a korábban hatályosnál kevesebb közpénz felhasználására biztosít lehetőséget az irányított betegellátással elérni kívánt céljai megvalósítására. A speciális jogszabályi háttér miatt az ellátásszervezői szerződés ténylegesen csak a teljesítéssel szűnhet meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lefolytatta, és ennek eredményeként a jogszabályoknak megfelelő ítéletet hozott egyetlen pontosítással, hogy az elszámolási időszak ténylegesen 2004. október 1. napjától 2005. szeptember 30. napjáig tartott. Ennek az elírásnak azonban az érdemi döntésre nincs kihatása. Az alperes fellebbezési kérelmeit soron véve jelezte, hogy nincs helye a per megszüntetésének, mivel a Pp. 157. §-ában felsorolt egyik indok sem áll fenn, az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lefolytatta, és az alperes nem hivatkozott olyan új bizonyítékra, ami fellebbezési szakban ne lenne elbírálható, ezért nincs szükség a Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti új eljárás lefolytatására. Emellett az

alperes nem jelölt meg olyan súlyos eljárási szabálytalanságot, ami a Pp. 252. § (2) bekezdésének alkalmazását megalapozná. Az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem tekintetében előadta, hogy a felek között polgári jogviszony jött létre a felperes tevékenység-ellátását (egészségügyi ellátás és prevenciós program szervezése) vállalta díj ellenében. Az, hogy ennek anyagi forrását a költségvetés biztosította, nem jelenti, hogy a felek viszonyára nem a polgári jog szabályai lennének irányadóak. A szerződésben, amit egyébként az alperes készített, a felek kifejezetten kikötötték a Ptk. alkalmazását. A felperes teljesített, amit az alperes is elismert, és ő maga határozta meg az ezért járó díj mértékét, amit azonban csak részben teljesített. A felperes az alperes által elismert, de nem teljesített díj iránti igényét érvényesítette jelen eljárásban. Nincs relevanciája annak, hogy a felperes a neki megítélt összeggel hogyan fog gazdálkodni, azzal hogyan fog az alperes felé elszámolni. A felperes azért indított pert, mert az alperes megtagadta a díj azon részének kifizetését, melyet maga állapított meg, és ami álláspontja szerint őt megilleti. Az elsőfokú ítélet nem jogszabálysértő, a 2006. évi szerződés nem semmis, mivel a felperes a szolgáltatást elvégezte, az nem volt lehetetlen. 2006-ban még az alperes álláspontja is bizonytalan volt az adatvédelmi szabályok alkalmazása terén, illetve amikor tisztázódott a követendő eljárás, a felperes haladéktalanul hozzákezdett a hozzájáruló nyilatkozatok beszerzéséhez. Állította, hogy a perben igazolta, miszerint 2007. évre eleget tett az adatvédelmi nyilatkozatok beszerzésére vonatkozó kötelezettségének, ennek ellenére éppen az alperes nem szolgáltatott adatokat a betegút követéséhez, holott az szerződéses kötelezettsége lett volna. De egyébként is attól, hogy a felperes esetleg nem szerezte volna be a biztosítottaktól az adatkezelési nyilatkozatot, a felperes és az alperes közötti szerződés még nem semmis, illetve nem irányult lehetetlen szolgáltatásra. Ha hozzájárulás nélkül végzett adatkezelést a felperes, azt lehet jogellenes adatkezelésnek minősíteni, melynek lehetnek jogi következményei, de ettől még a felperes nyújtotta a szerződésben vállalt szolgáltatást, az nem vált lehetetlenné. Állította, hogy a 2006-os szerződés alapján a korábbi évben esedékessé vált díj igényéről nem mondott le, amit bizonyít, hogy a jelen pert megelőző fizetési meghagyásos eljárást már 2006. december 14-én megindította, és az ellentmondás után mint peres eljárást folytatta. Állította, hogy a szerződés 8.5. pontja nem jelenti a még ki nem fizetett összegekről való lemondást. A záróelszámolás jelen pertől független, mivel az elszámolás részét képezi a bíróság által megítélt összeg éppúgy, mint a még esetleg nem peresített összegek is. Az alperes elismerte, hogy a házi orvosok és egészségügyi szolgáltatók jogosultak a megtakarításból illetve a bevételi többletből részesülni a záróelszámolás során, és ezzel azt is elismerte, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt összeg egy részét a felperes jogosult az ellátásban részt vett házi orvosok és szolgáltatók felé továbbítani, tehát azokat felhasználhatja. A felperes a 2005. évi szerződésben vállaltakat az alperes által is elismerten teljesítette, az alperes maga számolta ki a felperest megillető összeget, ennek egy részét át is utalta, a többit azonban visszatartotta. Az alperes csak jelen perben kezdett hivatkozni a záróelszámolás hiányára. Ha az alperes határidőben teljesített volna, akkor a felperesnek bőven lett volna ideje az elszámolásra. Nyilvánvaló, hogy az alperes nem kerülhet kedvezőbb

helyzetbe azáltal, hogy megszegte a szerződés rendelkezéseit. Végül alaptalannak minősítette az IBR időközbeni megszüntetésével kapcsolatos alperesi hivatkozást.

A keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezés fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a fellebbezéssel érintett részében bírálta felül.

Az alperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

A másodfokú bíróság először az alperes hatályon kívül helyezésre vonatkozó kérelmeivel foglalkozik.

A Pp. 251. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha a másodfokú bíróság a pert a tárgyalás alapján a 157. § értelmében megszünteti, az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel teljes egészében vagy abban a részében, amelyre a megszüntetés oka fennáll, hatályon kívül helyezi. Az alperes a per megszüntetésének szükségességét időelőttiségre alapította. A felperes peresített követelése a 2005. június 8-i keltezéssel ellátott szerződés 8. pontja értelmében 2005. január 1. és 2005. december 31. napja közötti időszakban fennálló szerződésen alapuló kötelezettség teljesítésére irányult, amit a szerződés 3.5.3 pontja szerint az alperes 2006. február 28. napjáig tartozott megtenni. Mivel a követelés bírósági úton történő érvényesítésekor ezen időpontok már leteltek, az időelőttiség és az ezen alapuló permegszüntetés a másodfokú bíróság szerint fel sem merülhet.

Az alperes fellebbezésében ezen felül az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (2) bekezdése (az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése) és 252. § (3) bekezdése (a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlésének, illetőleg kiegészítésének szükségessége) alapján is kérte. Nem jelölte meg azonban, hogy az elsőfokú eljárás mely lényeges szabályait sértette meg az elsőfokú bíróság oly módon, ami miatt a tárgyalás megismétlése vagy kiegészítése lenne indokolt. Ilyen eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság nem észlelt. Ugyancsak nem jelölte meg a fellebbezés, melyek voltak azok az alperes által indítványozott, de nem fogantatosított bizonyítási indítványok, melyek nélkül a tényállás felderítetlen, és ezáltal az elsőfokú ítélet megalapozatlan. Maga a fellebbezés sem tartalmaz utalást ilyen mellőzött bizonyításra, de eddig elő nem terjesztett bizonyítási indítványt sem fogalmazott meg. Valójában az alperesnek az elsőfokú eljárásban nem volt bizonyítási indítványa, a felperessel létrejött jogviszonyhoz fűződő egyetlen okiratot sem csatolt. Így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére az alperes által megjelölt egyik ok alapján sem volt lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre bocsátott okirati bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg.

A perben releváns, a teljes körű természetbeni egészségügyi ellátás nyújtására és szervezésére vonatkozó 2005. június 8. napján aláírt, de a korábbiakban már jelzett módon 2005. január 1. és 2005. december 31. napja közötti határozott időre szóló

szerződést a megkötésekor és fennállása alatt hatályos, egyébként a szerződésben külön nevesített jogszabályok, így a Magyar Köztársaság 2005. évi költségvetéséről szóló 2004. CXXXV. törvény (T.), annak 78. §-a, és az Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozás részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet (Fr.) 50. §-a alapján kell megítélni. Ez a szerződés a 6. pontja értelmében a határozott időtartam elteltével megszűnt azzal, hogy a 3.5.3. pont alapján az alperest a tárgyévet követő év február 28. napjáig a szerződés alapján folyósítási kötelezettség terhelte. Erre tekintettel a másodfokú bíróság irrelevánsnak minősítette a szerződés megszűnését követően akár évekkel később kiadott jogszabályokat abban az értelemben, hogy azok jelen szerződés érvényességére, vagy a szerződés alapján teljesítendő szolgáltatásokra kihatnának. A 2005. évre szóló szerződést az abban írtak és az akkor hatályos jogszabályok alapján kell megítélni.

A T. 78. § (1)-(5) bekezdései az IBM-ben való részvétel, a szerződéskötés feltételeit szabályozta, míg a (6) bekezdés rögzítette az IBM által elérni kívánt cél, a bevételi többlet keletkezése esetén az abból az ellátásszervezőt megillető részesedés arányát. (A bevételi többlet a) 10 %-os mértékig a bevételi többlet 80 %-a, b) 10 %-ot meghaladó mértéke esetén a 10 % mértékig a bevételi többlet 80 %-a, továbbá a 10 % fölötti rész 50 %-a a szervező által az érdekeltségi rendszerében foglaltak alapján kerül felhasználásra.) A 2005. évre vonatkozó szerződés 3.1.2. pontja ennek megfelelő rendelkezéseket tartalmazott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a 2005. évre megkötött szerződést ennek megfelelően kell, kellett volna az alperesnek teljesíteni, mégpedig a szerződésben meghatározott 2006. február 28. napjáig bezárólag megtörténő folyósítással. Az alperes nem a felperessel megkötött szerződés szerint járt el, amikor a bevételi többletből az ellátásszervezőt megillető rész meghatározására és folyósítására olyan jogszabályt alkalmazott, ami a szerződés megszűnését követően lépett hatályba.

Az alperes tehát a 2005. évre vonatkozó szerződés (az azt megalapozó jogszabályok) alapján köteles az elvi számla egyenlegét megállapítani, a bevételi többletből a felperest megillető részt folyósítani. A felperest megillető rész a 619.655.600 Ft 80 %-a azaz 495.724.480 Ft, melyből 177.498.600 Ft-ot teljesített, így a különbözetként jelentkező 318.225.880 Ft-ot az alperes a megkötött szerződés alapján köteles folyósítani. Ezen nem változtat az a körülmény, hogy a szerződés 3.5.3. pontja alapján a felperes a bevételi többletet külön szerződési megkötések szerint használhatja fel, mert ez annyit jelent, hogy a bevételi többletből azzal a résszel, amit a szerződés (a modellkísérletben résztvevőkkel kötött megállapodásai és a irányadó jogszabályok) alapján nem tud (tudott) felhasználni, arra esetleg visszatérítési kötelezettsége keletkezik.

A jogalkotó - nyilván az IBM és az IBR tapasztalatai, az általuk elérni kívánt cél megvalósulása alapján és nem az ellátásszervezőknek felróható okból, ahogy ezt az alperes mindennemű megokolás nélkül előadta -, úgy döntött, hogy az IBR-t

megszünteti, és ezzel valamint az IBM-mel kapcsolatosan egy záróelszámolási kötelezettséget írt elő a perindítást követő időben, 2009. január 1. napjával hatályba lépett az egyes egészségügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2008. évi CVI. törvény 75. §-val és az irányított betegellátási rendszer megszüntetésével, az elszámolásokkal, valamint az elszámolások ellenőrzésével kapcsolatos eljárási szabályokról szóló 348/2008. (XII. 31.) Korm. rendelettel. A felperes tehát köteles záróelszámolást készíteni, melynek ellenőrzése az alperes feladata, és ezen ellenőrzés keretében lesz módja annak megvizsgálására, hogy az IBM és IBR keretében folyósított összegek felhasználása megfelelt-e a jogszabályi előírásoknak.

A másodfokú bíróság egyetértett a 2006. december 19. napjával aláírt, egyébként a 2006. január 1. és 2006. december 31. napja közötti határozott időre megkötött szerződés 8.5. pontjával kapcsolatos elsőfokú ítéleti okfejtéssel, a felperes nyilvánvalóan nem kívánt lemondani az őt szerződés alapján megillető, alperes által még nem folyósított összegről, hiszen ezért kezdeményezett bírósági eljárást a 2006. december 15. napján postára adott fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmével. A hivatkozott szerződési kitétel kifejezett jogról való lemondást nem tartalmaz, ezért ilyenként nem is lehet értelmezni.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezésében visszatérő okfejtés volt, hogy az adott szerződéses jogviszonyban valójában nem voltak az általános értelemben vett szolgáltatások és ellenszolgáltatások. Ezzel szemben a 2005. június 8. napján megkötött szerződés egyértelműen tartalmazta, hogy a felperesnek az irányított betegellátással összefüggő természetbeni ellátások nyújtása, szervezése, ezen túlmenően prevenciós program megvalósítása volt a feladata. A szerződéssel elérni kívánt cél az volt, hogy a felperes teljes körű, minőségi, definitív, hatékony egészségügyi szolgáltatás biztosítson, mellyel az E-Alap javára megtakarítás érhető el, és e tevékenység (szolgáltatás) ellentételezéseként a megtakarítás törvényben meghatározott részéhez egyfajta utólagos finanszírozás keretében hozzájut. Ez annyi is jelent, hogy a szerződésben a tárgyévét követő február 28. napjáig történő folyósításig a felperes és a vele szerződéses kapcsolatban állók előlegezték, fedezték mindazokat a költségeket, amelyeket az alperes utólag finanszírozott. A 2006. évre megkötött szerződés az alperes által megjelölt okból nem volt jogszabályba ütköző, és nem irányult lehetetlen szolgáltatásra. A 2005. évet követő időszakra vonatkozó szerződés hiányának vagy érvénytelenségének hangsúlyozása az alperes részéről azt a célt szolgálta, hogy mentesülhessen az általa egyébként nem támadott szerződés alapján őt terhelő fizetési kötelezettség alól. Az alperes állította, de nem bizonyította, hogy a felperes által az irányított betegellátásba vont biztosítottak száma nem felelt meg a jogszabály által meghatározott kereteknek. Az alperes azt is csak állította, de nem igazolta, hogy a 2006. évre vonatkozó szerződés alapján a felperes az adatkezeléshez szükséges

tájékoztatási kötelezettségét nem teljesítette. Ilyen tartalmú kifogást a felperes által csatolt ellenőrzési jegyzőkönyvek sem tartalmazzak.

Végül a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a per során többször visszatért a modellév fogalma. Ilyenről a 2005. december 31. napjáig hatályos jogszabályok nem írtak, a 2005. évre vonatkozó szerződésben sem szerepelt. Az elszámolási év fogalmát a 331/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet 2. § (1) bekezdés j) pontja vezette be 2006. január 1. napjától.

A másodfokú eljárásban peresztes alperes a Pp. 239. §-ára figyelemmel alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjat (Pp. 75. § (2) bekezdés, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés) megtéríteni, melyhez a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4/A. § (1) bekezdése szerint általános forgalmi adó járul. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja értelmében személyes illetékmentesség kedvezményével pereskedhet, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

, 2009. szeptember 24.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: